

Kansalliskukan kierrätys kangertaa

Viisikymmentä vuotta sitten Suomen kansalliskukaksi äänestettiin kielo. Kielo on kaunis, ja sen kukat tuoksuvat voimakkaasti kielolle. Hajuvesiäkin markkinoidaan tällä viekoittelevalla tuoksulla. Vaikka kielo onkin kansalliskukka, sitä ei ole Suomessa rauhoitettu. Monissa maissa on.

Viimeisin Hesarin Teema käsitteli luontoa. Lehdessä listattiin myös Suomen seitsemän vaarallisinta kasvia. Kielo pääsi tähän joukkoon. Kielossa on nelisenkymmentä sydämen toimintaan vaikuttavaa glykosidia. Ei siis kannata popsia.

Keväällä lumien sulaessa toisenlaisetkin kansalliskukat pulpahtavat esiin. Niitä tapaa eritoten Kaakkois-Suomen tienpientareilla ja levähdyspaikoilla, mutta kukka levittäytyy kovaa vauhtia myös lännemmäs. Kirkkaansinisen värin ansiosta harjaantumatonkin havaitsee sen helposti. Tuoksu ei pärjää kielolle. Se on pikemminkin ällöttävä.

Olen ollut koko aikuisikäni metallimies. Jopa niin että kerran en meinannut päästä millään Frankfurtin turvatarkastuksen läpi. Minut vietiin pikkukoppiin ja riisutettiin kalsarisille. Ei löytynyt metallia eikä pommia. Katsoin sitten sakua silmiin ja sanoin pontevasti: ”Ich bin ein Stahlmann.” Se auttoi.

Metallit ovat arvokkaita aineita. Koska haluamme kiihkeästi kaikenmoisia teknisiä vempeleitä, metalleja tarvitaan. Monista metalleista on puutetta, mikä johtaa hintojen nousuun ja tietynlaiseen kiristykseen. Kiina toimii nyt näin harvinaisissa maametalleissa.

Metalleja ja niiden yhdisteitä on rutosti maapallollamme. Monien metallien irrottaminen yhdisteistään on kuitenkin vaikeaa, ja prosessi vaatii paljon energiaa. Alumiini on tällainen. Alumiinin hinta ei vastaa mitenkään kestävän kehityksen kehityksen vaateita. Muutamat maat kuten Norja, joilla on halpaa sähköä, jalostavat alumiinia ja dumpaavat sitä markkinoille.

Onneksi metalleja voi kierrättää ja käyttää uudelleen. Alumiini on tästä mitä mainioin esimerkki. Kaikki alumiiniromu ja -jäte voidaan käyttää uudelleen. Rumannäköisestä romukasasta saadaan pienin energiapanoksin mitä hienoimpia tuotteita.

Mutta se talteenotto! Omien purkkiemme kierrättäminen toimii merkittävän pantin ansiosta. Yli 95 % purkeista palautuu kiertoon. Mutta miten saataisiin nykyajan kansalliskukat poimittua ja vietyä keräyspisteisiin?

Suomeen perustettiin vuonna 2015 yritys, jonka tavoitteena oli ottaa vastaan virolaisia tölkkejä, maksaa niistä pieni pantti ja palauttaa sitten tölkit Viron kierrätykseen. Alku näytti lupaavalta. Loistava homma! Saadaan arvoaine käyttöön. Kaikkihan tästä hyötyvät.

Sitten alkoi kertyä vierasta romua rattaisiin ja laakereihin. Koneisto rupesi nikottelemaan. Virosta vastattiin, ettei heidän systeemsä voi ottaa vastaa massoittain tölkkejä. Päälle päätteeksi Helsinki kieltäytyi jatkamasta yrityksen vuokrasopimusta Länsisatamassa. Yritys on nyt naftaliinissa, valitettavasti.

Viron viranomaisten suhtautuminen kierrätykseen on muutenkin nuivaa. Satamissa ratsataan matkailijoita. Maahan saa tuoda tyhjiä tölkkejä enintään neljä kiloa kerrallaan. Tölkit luokitellaan siellä jätteeksi, ja painoraja tulee siitä. Kummallista!

Virosta tuodaan vuosittain 140 miljoonaa tölkkiä, joista vain vajaat 40 miljoonaa päätyy kiertoon. Reippaat 100 miljoonaa jää komistamaan pientareita tai joutuu roskiksiin. Sekajätteen mukana tulevat metalliesineet tukkivat ja hankaloittavat jätteenkäsittelylaitosten systeemejä.

pajen